

Valéria

Ma már csak kevesen emlékeznek, hogy ezerkilencszáznolcvankettő nyarán micsoda különleges égi jelenség pompázott Paradiso városa felett. Az éjszaka fényes gyűrűvel jegyezte el a holdat az esti égbolton, fehér glóriaként koronázta meg ezt a forró és ártatlan nyári éjszakát. A nyár elpusztíthatatlannak tűnt, és mindenki hitte, sosem ér véget.

Molly a nagy templom mellett ért be a városba. Óvatosan settenkedett fehér tornacipőjében sarokról sarokra, mint egy vadászatot járó éjszakai ragadozó. Egyszer nézett csak hátra a hegyre vezető erdei útra, azután megfogadta, hogy már nem fog hátrapillantani. Az olcsó dzseki lazán lógott rajta. Pár napja szerezte, egy maihoz hasonló városba szökésekor. Széles gallér, fémpatentok, csodás este. Lepöckölte farmerjáról az odatapadt falevelet. A nadrágja olyan szűk volt, mintha már gyerekként belevarrták volna, hogy most tinédzserként a második bőre legyen.

Felbátorodott, ahogy utcáról utcára közeledett a város szívéhez. Megszaporodtak a kocsmák neonreklámjai, a kávézók zsibongása. Egy éjszakai bárból tiltott szerelem refrénje csiklandozta a fülét. De nemcsak a zene, nem Paradiso füstje és illata, nem az éjszaka, talán még csak nem is a szokatlan hold okozta Molly bensőjében a tüzet. Inkább ezek mind együtt.

A pillanat belé vésődött. Ritka és páratlan perc. A lány érezte az éle-
tet. Annak lett hangja, teste, érintése. Feltehetőleg még neve is. Molly azt
gondolta, úgy nevezik...

– Ezerkilencszáznyolcvankettő, augusztus negyedik – recsegte a
még mindig nyitva álló fodrászüzlet maximumra csavart hangszórója.
– Ezen a forró nyáron csak az éjszakák hoznak enyhét. Így fest a dolog.
Olyanokká lettünk, mint a vadak, akik a nappalokat elbújva töltik, és
csak az est beálltakor merészkednek elő, hogy összefussanak egy szép
pillanatra. Ehhez a pillanathoz hozok nektek zenei táptalajt. Jack és Jill,
na meg az utolsó lemez legnagyobb dobása, a *Feledhetetlen*.

Molly a sláger taktusaira lépkedett, kicsit riszálta a fenekét, és épp-
hogy féken tudta tartani a torkából kitörni készülő rikoltást.

Leon a mozi korlátjának támaszkodva várta. Hajának minden szálát
egyesével igazgathatta be erre az alkalomra, és a nyegle tartást is bizo-
nyára gyakorolta. A mosolya azonban kikezdzhetetlen volt.

– Anyád tudja, hogy megszőktél?

– Anyám ma olyan fura. Egész nap fekszik, még a macskát se etette
meg. Aludt, mikor kilógtam.

– Lökött vénasszony – mondta a fiú. – Remélem, nem beteg.

– Hé! Ő az anyám, még akkor is, ha lököttebb nőt tényleg nem
hordott a hátán a Föld.

Vihogtak, azután Leon bepótolta a köszöntőpuszit.

Parfüm-, zselé- és rágógumi-illatú volt.

– Hé! Tudok egy jó helyet, van kedved eljönni velem? – Leon elkapta
a kezét és húzni kezdte. Az érintéstől, a tenyerén érzett fiúujjaktól Molly
úgy érezte, megint olyan kibírhatatlan lett a meleg, mint nappal.

Átvágtak a téren a mozi mellett. A kávézó teraszán nők cigiztek, az út
túlsó oldalán, az újságosbódé mellett egy kiskölyök terelgetett egy szarvas-
bogarat a padka peremén. Egy kezeslábasba öltözött munkás Molly után
fütttyentett, nem törődve azzal, hogy a lány foglaltnak tűnt.

Egy tűzlétrán másztak fel a városi szálló tetejére. Kimentek az épület
permére, leültek, lelógatták a lábukat.

– A világ teteje – mondta a lány.

A fiú átkarolta a vállát.

– Szép ez a város. Szeretek itt lenni. – Mollyra nézett. – Most mire gondolsz?

– Hogy ne érjen véget ez a nap.

Megcsókolták egymást a hold alatt, így annak ezüstgyűrűje az övék lett.

A világ olykor a feje tetejére áll. Olyanná lesz, akár egy földcsuszamlás – elsöpör mindent. Néhány köve ugyan megőrzi magát, lassan, észrevétlenül kopik, de a homokot kikarmolja alóla a változás szele.

Eltelt egy év, és Molly úgy érezte, körülötte minden homok.

Június volt, és a tavalyi év máris sosemvolt messzeségbe sodródott. A régi örömök fájdalommal érkeztek, egyre gyorsabban lecsapó agóniahullámokká, amelyek egy lomhán kirajzolódó irányba lökték a lányt.

– Ötpercesek – állapította meg az orvos. – Most már nemsokára kezdődik. – Beszéd közben árny futott át az arcán, mintha valami nem lenne rendjén.

Az orvos kiment, a lány pedig magára maradt a szülőszobában, a kéznyomokkal teli falak közt. A szívhangmérő harci dobjával, az acéltálcára kikészített kínozóeszközökkel. Tenyerét a hasára tette. Leon nemrég megjegyezte: „Olyan, mintha tököst lopnál a boltból.”

Molly vele nevetett, de már nem szívből. A Stones-pólója már rá sem jött.

Minden csak homok.

Leon bejött a szülőszobába. Léptein érződött az elmúlt évben felszedett tétovasága. Odabotorkált az ágyhoz, egy ideig csak markolta a szülőágy vaskeretét, majd kisimította Molly arcából a fájásoktól izzadt hajcsomókat.

– Most azt kellene mondanod, hogy minden rendben lesz – jegyezte meg a lány.

– Azt kellene. – A Leonból kibukó szavak egy üveg megpimpósodott Bud sör bűzét árasztották. – Tudom, mi folyik itt – közölte a férfi.

Benyák Zoltán

Egy év alatt ötöt öregedett. Leginkább a szeme. A tekintetében már nem volt semmi kisfiús. Ujjainak vége repedezett, érintése olyanná vált, akár a csiszolópapíré. A tavalyi nyár mintha meg sem történt volna. – Nincs melóm. Úgy vágta ki, ahogy a kóbor kutyát szokás. Pedig a drótygárba már bárkit felvesznek. Bárkit. Erre kívágnak. Micsoda moslák hely. Még az orvost sem tudom kifizetni, ha ma megtörténik ez az... izé.

Visszafojtott egy böfögést. Hat vagy hét hónapja ivott – nagyjából azóta, hogy Molly bevallotta a terhességét. Leon kérte, hogy tartsák titokban, de kitudódott, és elküldték az albérletből őket. Akkor kezdődött a balszerencse-sorozat. Vagy ahogy Leon emlegette: „egy kibaszott zuhanórepülés.”

Mollyra friss, élénk fájdalomhullám csapott le.

Még biztosan nem telt el öt perc.

– Aztán meg összetörtem a kocsit. Tudom, mit gondolsz, de tényleg nem ittam. Olyan száraz voltam, mint a papír. Valami vízmosás lehetett. Kavicsok az úton.

– Kavicsok az úton. Aha.

– A fura az volt, hogy láttam őket a kanyarban, de amikor kimásztam a roncsból, már nem voltak sehol. – Leon a homlokát verte öklével. – Mintha odébb gurultak volna. Maguktól.

Fájdalom. Vagy az előző vége, vagy a következő eleje. Ki tudja.

Az a rohadt homok túl gyorsan pereg.

– És végül az a betegség – folytatódott a panaszáradat az ágy melletti székről, ahová Molly már nézni sem bírt. Akkor már inkább a kéznyomok a falon, vagy a koszos kórházablak, gondolta. – Az átkozott csontjaim. Olyan, mintha belülről égnék. Félek, hogy ebből baj lesz. – A férfi hangja elcsuklott siránkozás közben. Egy pillanatra az említett fájdalom átbukkant a kérges külsőn. – Jaj, Moll! Érezned kellene. Eléggé szar.

A felhők eloldalogtak az ablakból, távolabb húzódtak a kórháztól.

– A hold – motyogta a lány, mikor a fájdalom engedte neki. – Ma is ugyanolyan, mint aznap este. Nem is gyűrű az, inkább korona.

A fiú nem pillantott sem a holdra, sem a vajúdó lányra.

– Anyád áll az egész mögött. Egyetlen embert sem verhet ennyi balserencse. – Sóhaj, fejrázás. – Ilyen nincs. Ehhez kell az a bestia is. Így van? Te biztos tudod. Nekem bevallhatod. – A hangja a mondat végére felfutott. A harag olyan váratlanul jött nála, mint a lánynál a fájások. – Addig csinálja, míg tönkre nem megyek belé. – Nyelt egy nagyot, hosszan várt, majd még hozzátette: – Végleg.

Molly háta ívben hátrahajlott. – Ááááá... kezdődik!

– Ő már mindent elrendezett. Azt is megmondta, mi legyen a neve, igaz?

– Az orvost...

Leon kiüvöltött a folyosóra orvosért, de az nem bukkant fel.

Molly lába közt, ahová az ezüstkoronájú hold fénye épphogy elért, most egy apró fejbúb bukkant ki.

A gyermek világra csúszott. Anyja vérében és üvöltésében érkezett, sok hajjal, legörbült parányi ajkakkal. Szótlatlanul, mozdulatlanul.

Leon elkapta a gyereket. Ujjai lucskosak lettek a magzatvíztől.

– Lány – dűnnyögte fintorogva.

– Persze hogy lány – nyögte Molly. – Nem is lehet másként.

A nő alatt a lepedő csurom verejték és magzatvíz. Szürke foltok, akárcsak az éj most is figyelő égi szemén.

– Nem kellene bőgnie? – kérdezte Leon.

– De. – Molly nemcsak a kimerültségtől reszketett.

A gyermek feküdt a lába közt, kintről szapora cipőkopogás közelített, egy telefon idegesen berregett.

A szülőszoba azonban néma maradt.

Ők hárman lélegzet-visszafojtott csendben várakoztak, majd a kislány felsírt.

– Na mi legyen? – kérdezte Leon.

Molly nem tudott felülni, csak lenyúlt a lába között, be a kislány szájaiba, hogy kitisztítsa azt.

A gyermek megharapta az ujját. Molly erre elmosolyodott.

– Valéria. Valéria lesz a neve.

Valéria hatéves korára huncut szemű bájos kislánnyá nőtt. Életrevaló lett, vagy ahogy a mondás tartja, megérte a pénzét. Testén tucatszám hemzsegték a karcok, zúzódások, véraláfutások, hegek és sebek. Az eszére sem lehetett panasz. Gyorsan tanult beszélni, jól pergette az „r” betűt. Volt még néhány hónapja az iskoláig, de már hibátlanul le tudta írni a saját nevét és anyját is.

Leon apránként szorult ki a családból. Minden nap egy kicsit jobban, miközben ellillantak a konyakgőzös évek. Már csak ritkán próbálkozott azzal, hogy valódi családfő legyen.

Azon a nyáron megint eljött a Paradisói Utcabál napja. Az eseményre rendszerint június elején került sor, ezzel megelőlegezve a nyári nagy tombolásokat, az ereszd el a hajam szeszját, ahogy Leon hívta piás haverjaival.

A város ilyenkor kapcsolt sebességbe. A piactér fabódéi közé vattacukor- és sültgesztenye-árusok ékelődtek. A buszvégállomás melletti téren céllövöldéket, unikornist és helikoptert forgató gyerekhintát húztak fel. Melléjük Haligalinak nevezett pörgetőket állítottak, és UFO-t, ami igazából tizenhat apró repülő csészealj volt vasrudakra hegesztve.

Leon aznap elhatározta, hogy aznap a jó apa színeiben pompázik.

Alkonyatkor érték el az utcabál epicentrumát. A férfin egy olyan régi ing lógott, amit legutóbb a bukásba torkollott gimnáziumi években viselt. Cipőjét kifényesítette, megborotválkozott, és az egyébként borzas hajszerkezetét is pazar állapotba hozta.

Valéria haját copfba kötözte – maga Leon csinálta, miután ráparancsolt Mollra, hogy maradjon ki a mai dologból –, a tincsek kicsit csáléra sikerültek, de ez nem sokat rontott a kislány bájosságán. Leon könnyű nyári ruhát adott a kislánynya, bézs színűt, piros virágokkal. Egyedül öltöztette, leszámítva a rózsaszín kvarcórát, amit Moll adott rá, és amikor

Leon faggatni kezdte, hogy honnan futotta ilyen drága holmira, a nő elintézte annyival, hogy kapta. Nem mondta, hogy kitől és miért.

– Ez egy olyan apa-lánya nap lesz – ígérte Leon.

A gyermek Valéria még nem értette, micsoda emberfeletti próbálkozás ez apja részéről, de úgy gondolta, kihozza a legtöbbet a jóapa-kísérletből.

– Vegyél nekem vattacukrot! – A kislány inkább parancsolt, mint kért. Leon vett neki. Eprest, amitől Valéria ujjai ragadtak, mint a légyfogó papír.

– Olyan, mintha felhőt ennék – mondta a lány, és pár lépés alatt felalta az egészet.

A céllövöldék között sétáltak, és hallgatták, ahogy a célt tévesztett golyók hangosan pattognak a lemezen, vagy vattafoszlányokat ütnek ki a plüssmackókból. Az emberfolyam előre-hátra hömpölygött, miközben a levegőben égett cukor illata és ócska diszkózene szállt.

Néhány méterrel lemaradva görnyedt alak követte őket – egy tömzsi öregasszony, akinek az arca olyan barázdákat hordott magán, mintha ábrázatát kiszáradt folyómederből faragták volna. A meleg ellenére kabátot viselt, még hozzá egy legalább százéves, viharvert darabot. A kabát olyan szagot árasztott, akár egy régi fűskamra. Az öregasszony keménykalapot nyomott a fejébe, a kalapon poros ujjnyomok éktelenkedtek. Többen bámulták meg, mint a gólyalábakon egyensúlyozó akrobatákat, és néhányan sugdolóztak is a háta mögött.

Az öregasszony settenkedett valamiben, de ezt a legtöbbben nem vették észre. Azt sem, hogy Leont és Valériát követi tisztes távolságból.

Valéria megtorpant, mikor elért a tér közepéhez.

– Váááá! – bukott ki belőle teljes áhítattal.

Gigantikus ringlispíl állt a tér közepén – magasabb, mint a házak, még a közeli drótygár kéménye is alulmaradt vele szemben. Piros vas-szerkezet, tetején acélkoronával, amelyről láncok lógtak alá, és tartottak beülőkosarakat. Egyértelműen ő lett aznap a hinták királynője.

A ringlispíl tetején egy neoncégér dicsekedett a sokat sejtető névvel: Vörös tornádó.

– Az van ráírva, hogy... – kezdte Leon.

– Tudom, mi van ráírva. Tudok olvasni.

Valéria valóban ismerte a betűket, a szavakat is össze tudta rakni, ha nem is tudta, hogy melyik mögött milyen jelentés lapul.

- Bazi nagy – mondta a lány, de rögtön rácsapott a saját szájára.
- Ez tényleg bazi nagy – vált a trágárságban büntársává sietve Leon.
- Fel akarsz ülni rá?
 - Ááá! Félelmetes, inkább...
 - A férfi meglepődött. Azt hitte, alig tudja majd visszafogni a lányt.
 - Én nem hagynám ki – hümmögte.
 - Ez túúúúl nagy.

Valéria szemében félelem csillogott, és egy szikrányi vágy is, hogy kipróbálja a Vörös tornádót. A gigantikus vasszörnytől való rettegés azonban erősebb volt. A Tornádó gyorsan pörgött, a láncok ropogtak.

– Úgy nem megyünk haza, hogy nem próbáltuk ki, Val – közölte Leon. Elkapta lánya vattacukortól ragadós kezét, és húzni kezdte magával.

Minden apróját elhasználta, hogy meg tudjon venni két jegyet a Tornádóra. Semmije nem maradt, de úgy gondolta, az óriásringliszpil után már nem is kell majd költenie semmire.

A hinta lassított, a láncok újra függőlegesbe álltak, a kétszemélyes kosarak megálltak. A kölykök kissé szédelegve, de annál harsányabban szálltak ki, majd a tántorogtak el a Tornádótól.

Leonnak úgy kellett felemelnie a kislányt, hogy be tudja ültetni a kosárba. Valéria szóltanul tűrte, próbált bátornak látszani, de ez nem igazán sikerült neki.

A hinta vezérlőjénél kövér fickó állt olajfoltos trikóban. Csámcsogva rágott valamit, ami túl nagy és túl barna volt ahhoz, hogy rágógumi legyen. Unott tekintettel nézte, ahogy megtelnek a kosarak, majd mikor egy sem maradt üresen, fenéken billentette a mellette álló kölyköt. A fiú a jelre körbenyargalt, minden kosáron bekapcsolta a biztosítóköteleket.

A hinta aggasztó kattogással indult forgásnak. A láncok egyre jobban kilengtek oldalra, mintha egy polip nyújtogatta volna a karjait.

Leon és Valéria a magasba emelkedtek. A vásári forgatag alattuk maradt, ők pedig láthatták, ahogy több százan masíroznak fel és alá Paradiso éves nagy rajcsúrjában. A ruhák színes foltokká mosódtak, az ócska zene gumicukorként nyúlt a fülükben.

A lány szeme egy pillanatra összeakadt a Szerencsekerék bódéja mellett álló öregasszonyéval. Annak tekintete éppen olyan rémült lehetett, mint az övé. A lány úgy látta, mintha szólna valakihez, vagy magában dűnnyögi a saját vén mantráját fájós derékről vagy a szomszéd macskájáról.

A hinta gyorsult, a tempó átváltott eszelősbe.

– Na mit szólsz? – kiáltotta Leon.

– Tuti – válaszolta a lány. A keze úgy markolta a láncot, hogy az ujjai elfehéredtek.

Az alkony égboltja úgy forgott felettük, mintha Isten centrifugába dobta volna a bolygót, hogy kipörgesse a szennyest.

– Tudod mikor tetszene neked igazán? – süvöltötte Leon. – Ha elengedné a láncot.

– Neeem! Jó így!

– Tárd szét a karod, mintha madár lennél. Gyerünk, Val! Próbáld ki!

A kislány felnyögött, de ezt a zajban csak ő hallotta. Nagy nehezen elengedte a láncot, karjait után széttárta.

Amikor lenézett, azt látta, hogy nincs előtte a biztosító. A zsíros kenderkötél a kosár mellett lógott, a karabiner, ami magától nem tudott kikapcsolódni, most mégis kikapcsolva lógott, ütemesen verődött a kosár fémvázának.

Valéria sikoltott.

Leon átölelte, de közben jobb karja kissé előrelökte a gyereket a kosárban.

Valéria lábai a vásári forgatag felett kalimpáltak.

Odalent a Szerencsekerék bódéja mellett az öregasszony teste meg-rándult. Hangosabban kezdett motyogni, közben pedig hüvelykujját összedörzsölte a mutató- és a középső ujjával, mintha egy láthatatlan levest sózna.

A lány magasból hallatszó sikolya után új kiáltások kapcsolódtak be a hangzavarba. Lentről nem lehetett pontosan látni, de mintha az apa a lánya után kapott volna. Azonban elkéshetett, mert a lány kiesett a kosárból.

A vénasszony feljajdult, közelebb lépett a készülő tragédiához. Kezeit összecsapta, de nem imára kulcsolta, hanem a bal kezével megmarkolta a jobb csuklóját, mintha saját magába kapaszkodna.

Valéria órájának műanyag szíja beleakadt a kosár szélébe. A lány azon lógott egyetlen másodpercig, de akkor az a másodperc mindent jelentett. Ha nem akad be a szíj, akkor a lány a kolbászarus bódéra zuhan, oda, ahol a nyársak villámhárítóként meredeztek felfelé, a sok száz fokos zsír pedig fenyegetően sercegett. Az óraszíjnak köszönhetően azonban a Tornádó tovább lódította a lányt a kolbászos fölül, és csak akkor szakadt el, mikor a nagy, pisztáciaszínű sárkányt utánzó ugrálóvár fölé értek.

Valéria ekkor szakadt el a Tornádótól. Legalább tizenöt méter magasban repült két teljes másodpercig, majd beesett a sárkány puha szájába.

A nők sikoltottak, a gyerekek zokogtak a vásárban. A ringlispil kövér tulajdonosa úgy előrenyomta a fékezőkart, hogy a kétujjnyi vas meggörbült. Ezután kirohant a lassuló Tornádó alól, és riadt pofával beugrott az ugrálóvár-sárkányba. Egy perccel később előbukkant, ölében a megszeppenve integető Valériával.

A tömegben többen tapsoltak.

A fickó visszaadta Leonnak a lányát, megpaskolta a vállát, barátilag megjegyzett néhány dolgot a mázli isteneiről, egy pofa sörről, meg hogy milyen szerencsés ez az egész, és nem is kell feljebb fújni a dolgot.

A különös öregasszonyt elnyelte a forgatag.

Leon maga után húzva a lányát rohant kifelé a tömegből.

– Félttem! – vallotta be Valéria, amikor egy nyugalmasabb utcába értek.

– Hát én is! – felelte az apja.

A lány szeme a férfira villant, és Leon úgy érezte, mintha a lány elcsípte volna a hangjába becsúszott iróniát. Talán Valéria világosan tudta már akkor is, hogy a történeteket mennyire lehet a balszerencse számlájára írni. Persze az is lehet, hogy csak sok év múlva állt össze neki a kép.

Mindenesetre kivételes kislány volt, ezt a férfinak be kellett ismernie. Egy kivételesen átkozott vérvonal örököse.